

Пѣкъ плѣщи му на ширинѣ
Отъ лакѣтъ по-вечко.

Х.

Пладнувахъ, приказвахъ,
Що чули и видѣли:
Трепезъ-тъ раздигахъ —
Сички-тъ весѣли.
Злате каза що е видѣлъ
Въ гори и планини,
А пѣкъ дѣдо — що-то помнялъ
Отъ млади години.
Край стѣнъ-тъ насѣдахъ
Както Господь дади
Стари-тъ ся пооблѣгнахъ
Дѣдо лула извади.
— „Огънь!“ рече баба Злата,
Ето и Дешка доди
Съсъ дилава, на лулѣ-тъ,
Въгледна подади.
Пухна дѣдо два-три-пѣтя,
Чи послѣ продума:
„Кажи сынко за по-пѣтя,
„Що преди задума.
Ненчо не щя да гы чака,
Прикаскъ да чува —
Понамѣсти си кѣпка —
Стана да си отива.
„Що не сѣдя бабино-то?
Баба му продума.
„Защо бързашъ, то е рано
И дѣдо издума.
— „Ще си идѣ, ще си идѣ,
„Вече доди врѣме —
„И на хоро-то ще отида,
„Защо стана врѣме.
„Кога ѣ така — въ стѣ млади,
„Нещъ да тя спирамъ ;